Pregaria.cat

Entrada

La consolació espiritual

Hi ha estones de pregària fàcils, agradables, plenes de joia i de sentiments. Confiança, harmonia, estimació, llum, descans, profunditat, ànims, fe forta, fins i tot sensació interior de la presència de Déu dins del cor que prega. El llenguatge espiritual clàssic d'això, en diu: “estat de consolació”. Pot arribar a ser una autèntica joia; com diríem avui “ una passada”.

Situacions com aquestes representen un notable ajut per a la nostra fe i per intentar ser conseqüents amb l’Evangeli de Jesús. Quan hom se sent enamorat tot es fa planer, menys l’absència. De forma semblant a l’estat de consolació el camí fa baixada. El dia és clar, el cel transparent, els arbres verds i les flors arreu. Diríem que trobem el sentit, vivim la plenitud i entenem que Déu és Amor i que tota la llei i els profetes consisteixen en estimar.

La consolació espiritual molts cops arriba sense ser esperada, no avisa, entra de puntetes i s’instal·la. Qui la rep entén ràpidament que és un do, una gràcia, que no té relació amb els mèrits personals. Se sent agraït i amb moltes ganes de ser bona persona.

Poden donar-se consolacions fictícies i falses. Es coneixen pels seus fruits, com sentir-se superior a altres persones, orgull, poca caritat i posar-se a fer de mestre del bé i del mal. La vertadera consolació és humil, amable, no vol fer-se notar, sap que es pot acabar aviat, i pren forces per a la pujada i el pedregam.

Els cristians normalment hauríem d’estar consolats, ja que la resurrecció de Jesús és el fet central de la nostra fe. De totes formes a la pràctica de cada dia és més important el que Déu vol de nosaltres.